



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Tomáše Langáška a JUDr. Ivo Pospíšila v právní věci žalobce: **M. S.**, zastoupený Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6 - Dejvice, proti žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie, odd. pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem Kaplanova 2055/4, Praha 4 - Chodov, proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 7. 2018, č. j. KRPA-248594-15/ČJ-2018-000022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 8. 2018, č. j. 4 A 65/2018 - 39,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV.** Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši **4 114 Kč**, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Žalobce podal kasační stížnost proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 28. 8. 2018, č. j. 4 A 65/2018 - 39, (dále jen „napadený rozsudek“), jímž městský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 7. 2018, č. j. KRPA-248594-15/ČJ-2018-000022, (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaná rozhodla podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o pobytu cizinců“), o zajištění žalobce za účelem předání podle použitelného právního předpisu EU (Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení

členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, dále „nařízení Dublin III“). Doba zajištění byla stanovena na 30 dnů ode dne omezení svobody.

[2] V žalobě proti napadenému rozhodnutí žalobce namítal, že žalovaná nesprávně a nedostatečně posoudila existenci vážného nebezpečí útěku žalobce. Žalovaná se nevyřádala s okolnostmi, které žalobcův případ individualizují. V jeho případě nelze odhlédnout od toho, že do České republiky přicestoval s úmyslem požádat o mezinárodní ochranu a tímto úmyslem vyjádřil snahu svoji pobytovou situaci řešit. Z jeho jednání nelze vyvozovat, že by se hodlal skrývat, sabotovat spolupráci se žalovanou či svévolně opustit Českou republiku.

[3] Městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku konstatoval, že žalobce do České republiky přicestoval a pobýval zde neoprávněně, a bez pracovního povolení vykonával terénní práce na stavbě. Kontrolován byl dne 2. 7. 2018 a sám uvedl, že přicestoval již v květnu 2018. Je tedy zřejmé, že žalobce měl v úmyslu na území pobývat, aniž by řešil svou pobytovou situaci. Žalobce neuspěl se svou žádostí o azyl v Spolkové republice Německo („SRN“), následně proto vycestoval a neuvedl ani změnu svého pobytu. S ohledem na to, že měl být vyhoštěn, bylo po něm v SRN vyhlášeno vnitrostátní pátrání. Z těchto skutečností lze dovodit, že žalobcův zájem nebyl, aby byl vrácen do SRN, kde se svou žádostí o azyl neuspěl. Z žalobcovy výpovědi také vyplývá, že v případě, že by neuspěl s žádostí v České republice, měl v úmyslu cestovat dál po státech EU a požádat o azyl případně v Maďarsku nebo Finsku. Tyto skutečnosti jednoznačně svědčí pro závěr, že v případě žalobce je existence vážného nebezpečí útěku zcela podložena. Je nesporné, že žalobce má zájem vyhnout se předání do SRN, neboť tam byla jeho žádost o azyl zamítnuta. Podle městského soudu se správní orgán podrobně zabýval skutečnostmi, které vyšly v průběhu správního řízení najevo, a nelze mu vytknout, že by se dostatečně nevěnoval individualizaci posouzení skutečností, které se týkají přímo žalobce. Městský soud nepřisvědčil žalobcovu tvrzení, že přicestoval do České republiky s úmyslem požádat o mezinárodní ochranu. Z obsahu správního spisu vyplývá, že v případě žalobce tomu tak zjevně nebylo. V případě žalobce je nesporné, že žádost o mezinárodní ochranu po příjezdu nepodal a na území České republiky se zdržoval bez povolení a svou pobytovou situaci neřešil. Městský soud proto žalobu zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření

[4] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podává kasační stížnost proti napadenému rozsudku, a to z důvodu, který podřadil pod § 103 odst. 1 písm. b) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“).

[5] Stěžovatel považuje posouzení jeho žalobní námitky za nesprávné a nedostatečné. Podle stěžovatele nebyly v jeho případě dány podmínky existence vážného nebezpečí útěku a neztotožňuje se závěrem, že bylo třeba zvažovat jeho zajištění. Individualizované posouzení každého případu musí být přezkoumatelné a nelze se spokojit s technickým podřazením některého ze skutkových zjištění pod skutkovou podstatu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Této povinnosti žalovaná nedostála a nevyřádala se s okolnostmi pobytové historie stěžovatele a jeho současného jednání a spolupráce, které stěžovatelův případ individualizují. V případě stěžovatele nelze odhlédnout od toho, že do České republiky přicestoval s úmyslem požádat o mezinárodní ochranu, úvaha žalované o nebezpečí, že se bude nekontrolovaně pohybovat po území členských států schengenského prostoru tak nedává smysl. Stěžovatel svým úmyslem podat žádost o mezinárodní ochranu vyjádřil snahu řešit svoji pobytovou situaci, měl zájem plně spolupracovat se správním orgánem a hodlal vyčkat rozhodnutí správního orgánu. Žalovaná

pokračování

i městský soud nesprávně pominuly či bagatelizovaly jeho vůli podat žádost o mezinárodní ochranu. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek napadené rozhodnutí zrušil.

[6] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou, je včasná a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

[8] Nejvyšší správní soud následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[9] Podle § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců „[p]olice rozhodne o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se zejména považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU, nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem EU, přímo nesousedícího s ČR, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území.“

[10] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel byl dne 2. 7. 2018 kontrolován při provádění terénních prací. Do České republiky přicestoval v květnu 2018 bez dokladu. Doklad byl stěžovateli odebrán v Německu, když tam podal žádost o mezinárodní ochranu. Žádost o mezinárodní ochranu podaná v Německu byla odmítnuta v únoru 2018. Když se dozvěděl, že bude vyhoštěn na Ukrajinu, rozhodl se odjet do České republiky, kde chtěl požádat o mezinárodní ochranu. V květnu bylo v SRN vyhlášeno vnitrostátní pátrání z důvodu vyhoštění stěžovatele. Stěžovatel správnímu orgánu sdělil, že peníze si vydělává na různých brigádách, i když si je vědom, že k tomu musí mít pracovní povolení.

[11] Stěžovatel v kasační stížnosti opakovaně tvrdí, že do České republiky přicestoval s úmyslem požádat o mezinárodní ochranu. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s městským soudem, který k této námitce nepřihlédl, neboť z jednání stěžovatele bylo zřejmé, že neprodleně po příjezdu žádost nepodal a téměř dva měsíce na území pobýval neoprávněně, než si jej na staveništi všimla hlídka policie a zjistila jeho neoprávněný pobyt. Stěžovatel úmysl podat žádost o mezinárodní ochranu mít mohl, nicméně tento úmysl se neprojevil v jeho konkrétním jednání. Nelze tak žalované a městskému soudu vytýkat, že jeho vůli bagatelizovaly, neboť rozhodné bylo jeho chování, které nenasvědčovalo tvrzené snaze řešit svoji pobytovou situaci.

[12] Úvaha žalované, že stěžovatel se svévolně pohyboval po zemích schengenského prostoru, odpovídá obsahu správního spisu, neboť stěžovatel v návaznosti na neúspěšnou žádost o mezinárodní ochranu v Německu a hrozící vyhoštění odcestoval do České republiky, kde neoprávněně pobýval do doby, kdy byl kontrolován Policií ČR. Nejvyšší správní soud má za to, že žalovaná se vypořádala s individuálními okolnostmi pobytové historie stěžovatele i jeho jednáním na území České republiky a dostála tak své povinnosti hodnotit každý případ

individuálně. S ohledem na okolnosti případu stěžovatele se Nejvyšší správní soud ztotožnil se žalovanou i městským soudem, že v případě stěžovatele byla dána existence vážného nebezpečí útěku, a kasační námitky neshledal důvodnými.

IV. Závěr a náklady řízení

[13] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[14] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec její běžné činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalované se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

[15] Odměnu a hotové výdaje zástupce ustanoveného usnesením městského soudu ze dne 23. 7. 2018, č. j. 4 A 65/2018 - 21, hradí podle § 35 odst. 9 s. ř. s. stát. Ustanovenému zástupci náleží v souladu s § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za jeden úkon právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. písemné podání ve věci samé, ve výši 3 100 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 300 Kč za jeden úkon právní služby podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Zástupce stěžovatele je plátcem daně z přidané hodnoty, na náhradě na dani z přidané hodnoty mu přísluší částka 714 Kč. Náhrada nákladů za řízení o kasační stížnosti tedy činí celkem 4 114 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. ledna 2019

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu